

LBRIS

We know
books

**MICHAEL BAR-ZOHAR
NISSIM MISHAL**

MISIUNI LA LIMITA IMPOSIBILULUI

**Operațiuni care sfidează moartea ale
forțelor speciale israeliene**

Traducere din limba engleză de
MONICA PÎRVULESCU

București
2018

Prefață. Două bătălii.....	9
1. Entebbe - 1976.....	15
Partea I: Cum a început totul	
2. Salvarea Ierusalimului - 1948	45
3. Săgeata neagră - 1955	54
Partea a II-a: Campania din Sinai	
4. „Doborâți avionul acesta!“ - 1956	67
5. Kadeș - 1956	78
Partea a III-a: Războiul de 6 Zile	
6. „Pe viață și pe moarte“ - Operațiunea Focus - 1967 ...	95
7. „Am cucerit Muntele Templului!“ - 1967.....	107
Partea a IV-a: Războiul de uzură	
8. „Simțeam că mă sufoc“: Raidul din Green Island - 1969	121
9. Ministrul francez al apărării: „Bombardați-i pe israelieni!“ - 1969	131
10. „De ce s-o bombardăm dacă putem s-o cucerim?“ - 1970	141
11. „Dușmanul vorbește rusește!“ - 1970	150
12. Îngeri albi pe Scara lui Iacob - 1972	158
13. „Stop! Stai! Măinile sus!“ - 1972.....	175
14. Doamna care aduce neazuri - 1973.....	184
Partea a V-a: Războiul de Yom Kippur	
15. Tărâmul vitejilor din Africa - 1973.....	201

16. „Comandantul a fost ucis... Comandantul adjunct a fost ucis... Locțiitorul comandantului adjunct...” – 1973	214
17. „Văd Lacul Tiberiada!” – 1973	226
18. Ochii națiunii – 1973	239
Partea a VI-a: Pericolul nuclear	
19. „Opera” în Bagdad și „Arizona” în Siria – 1981 și 2007	249
Partea a VII-a: Războiul din Liban	
20. „Aveau mitraliere?” – 1982	265
21. „A fost un concert minunat, cu multe instrumente” – 1982	274
Partea a VIII-a: Combaterea terorismului	
22. „Ne-a trimis Abu Jihad” – 1988	283
23. „Unde-i nava?” – 2002	294
24. Comemorarea Holocaustului în Qasbah-ul din Nablus – 2002	306
25. Poveste fără de sfârșit din Gaza – 2008, 2012, 2014	316
Epilog: Întoarcerea tribului rătăcitor	
26. Din inima Africii la Ierusalim: Operațiunea Moise (1984) și Operațiunea Solomon (1991)	338
Mulțumiri	347
Urmări	349
Bibliografie	355
Indice	381

ENTEBBE – 1976

La 27 iunie 1976, un cuplu german se imbarcă la Atena într-un avion Air France, își ocupă în liniște locurile de la clasa întâi și își pune gențile voluminoase sub locurile din față. Bărbatul avea o constituție fragilă, fața ovală încadrată de păr șaten și barbă, o mustață care îi cobora spre bărbia ascuțită și ochi albaștri cu o căutătură amenințătoare. Aparent obosit, își dădu scaunul pe spate și închise ochii. Doamna care îl însoțea, îmbrăcată într-un costum de vară, era înaltă și blondă, avea o față drăguță pe care o strica puțin bărbia proeminentă.

Avionul Airbus 300, al cursei 139 de la Tel Aviv la Paris, cu o scurtă escală la Atena, transporta 246 de pasageri – dintre care 105 evrei și israelieni – și 12 membri ai echipajului. În timpul escalei de la Atena, se imbarcară și alte persoane. Pasagerii de la Tel Aviv aruncară priviri indifferente către doi bărbați îmbrăcați în negru, care păreau a fi din Orientul Mijlociu și pe care o stewardesă blondă îi îndrumă spre locurile de la clasa economică.

La ora 12.35 după-amiaza, la 15 minute după decolarea aeronavei de la Atena, cei doi nemți își deschiseră gențile. Bărbatul scoase o cutie mare de bomboane viu colorată și îi îndepărtă capacul subțire de tablă. Femeia scoase o sticlă de șampanie și începu să o agite. Brusc, bărbatul scoase din cutia de bomboane un pistol-mitralieră și sări în picioare. Se repezi în carlingă și își îndreptă pistolul spre piloți. În timpul acesta, femeia deșurubă fundul sticlei de șampanie și scoase un pistol și două grenade.

– Măinile sus! strigă ea la pasagerii de la clasa întâi. Nu vă mișcați de la locurile voastre!

Strigăte asemănătoare se auzeau și de la clasa economică, unde cei doi bărbați din Orientul Mijlociu săriseră de pe locurile lor, scoțând la iveală niște pistoale-mitralieră mici și luându-i cu

ușurință ostatici pe ceilalți pasageri. În difuzoare răsună vocea exaltată a teroristului german. Anunță într-o engleză cu accent că este noul căpitan al aeronavei și se prezintă ca fiind Basil Kubaissi, comandantul trupei de comando Che Guevara din Fâșia Gaza, care aparținea Frontului Popular de Eliberare a Palestinei.

Pasagerii fură cuprinși de panică – țipete de spaimă, strigăte de furie și hohote de plâns izbucniră aproape de peste tot. Pasagerii terifiați înțeleseseră că avionul fusese deturnat și că erau ostacii teroriștilor. „Noul comandant” și însoțitorii acestuia le ordonară pasagerilor să-și arunce toate armele pe interval. Câțiva puseră jos bricege. Imediat după aceea, teroriștii îi supuseră pe pasagerii de sex masculin la un control corporal riguros. Iar, între timp, avionul întoarse și se îndreptă spre sud.

Aflat într-o ședință de guvern la Ierusalim, ministrul apărării Shimon Peres primi în tăcere un bilețel. Ministrul de 53 de ani, cu părul negru, îmbrăcat cu o cămașă albă cu mânecă scurtă, fusese asistentul loial al lui David Ben-Gurion; lui Peres i se atribuia încheierea alianței Israelului cu Franța din 1956, precum și succesul unei „misiuni imposibile”: construcția unui reactor nuclear secret în apropierea orașului sudic Dimona.

Peres îi dădu bilețelul prim-ministrului Yitzhak Rabin. Acesta își puse ochelarii și îl citi. Cu un an mai în vârstă decât Peres, Rabin luptase în cadrul Palmach-ului, trupele de elită israeliene din timpul Războiului de Independență. Își preluase funcția în 1974, după ce fusese șef de personal în FAI și ambasador al Israelului în SUA. Candidase din partea Partidului Laburist la funcția de prim-ministru împotriva lui Peres, dar, în ciuda susținerii din interiorul partidului, câștigase cu o diferență de numai câteva voturi. Cei doi nu se plăceau, însă Rabin fusese forțat să îl accepte pe Peres ca ministru al apărării împotriva voinței sale.

În pofida relației lor nearmonioase, cei doi erau nevoiți să colaboreze în problemele de siguranță ale Israelului. Atât Rabin, cât și Peres cunoșteau bine „Frontul Popular” – o organizație teroristă condusă de dr. Wadie Haddad, un medic născut în Safed, care renunțase la profesie și se dedicase luptei împotriva statului evreu. Realizase câteva deturnări sângeroase și apelase

la serviciile unor teroriști străini, inclusiv la renumitul Carlos. Haddad, un tip cu început de chelie și mustăcios, fusese primul care organizase deturnarea unui avion israelian din 1968 și era cunoscut ca fiind un fanatic prefăcut și necruțător.

În 1967, Războiul de 6 Zile schimbase în mod radical relațiile dintre Israel și inamicii acestuia. După victoria uluitoare a Israelului și dezastrul armatelor egipteană, siriană și iordaniană, acestea fuseseră înlocuite, în mare parte, de organizații teroriste nou apărute, care susțineau că duc mai departe lupta lumii arabe împotriva Israelului. Acestea au înlocuit confruntarea de pe câmpul de luptă cu deturnări, atentate cu bombă și asasinat îndreptate cu precădere împotriva civililor israelieni. Frontul Popular al lui Wadie Haddad se număra printre cele mai nemiloase grupări cu care trebuia să se confrunte Israelul.

După primirea veștii privitoare la deturnare, Rabin și Peres convocară consiliul de urgență al miniștrilor și al funcționarilor superiori. După reunirea participanților, aceștia primiră mai multe informații cu privire la deturnare. Printre cei 56 de pasageri care se imbarcaseră la Atena, patru erau „în tranzit“, sosind la Atena cu un zbor al companiei Singapore Airlines din Kuwait. Se credea că aveau pașapoarte false. Mossadul i-a identificat imediat pe cei doi nemți ca fiind Wilfried Bose, fondator al grupului terorist german Celulele Revoluționare, care fusese asociat cu Carlos și acum cu Frontul Popular; doamna lui Bose, Brigitte Kuhlman, era o cunoscută membră a grupării teroriste Baader-Meinhoff. Ceilalți doi fură recunoscuți ca fiind palestinieni, respectiv Abu Haled el Halaili și Ali el Miari.

Rapoartele serviciilor secrete au mai subliniat și că personalul de securitate de la aeroportul din Atena efectuase doar un control superficial al genților pasagerilor și că nu observase cele patru pistoale-mitralieră Scorpion și nici grenadele ascunse în cutiile de bomboane din tablă și în sticla de șampanie. În plus, în bagajele de mână ale teroriștilor mai fuseseră ascunse câteva pachete cu explozibil.

La miezul nopții, când avionul încă părea că s-ar îndrepta spre Orientul Mijlociu, Peres se întâlnește cu Yekutiel „Kuti“ Adam,

șeful de operațiuni al FAI, în vârstă de 49 de ani, un general excepțional, a cărui mustață stufoasă îi trăda originea din Caucaz. Aranjară lucrurile astfel încât să fie siguri că FAI era gata să ia cu asalt avionul dacă acesta ar fi aterizat pe aeroportul Ben Gurion. Luară un jeep militar și porniră spre baza Sayeret Matkal, forțele speciale ale FAI, care începuse deja să simuleze un atac asupra unui Airbus pentru eventualitatea în care avionul deturnat ar fi aterizat în Israel.

Comandantul proaspăt numit al *sayeret*-ului era Yoni Netanyahu, în vârstă de 30 de ani, unul dintre cei trei frați Netanyahu, care, potrivit spuselor lui Peres, „deveniseră deja o legendă – trei frați, care se luptă ca leii, excelând atât în fapte, cât și la învățătură”. Frații, Yonatan „Yoni”, Benjamin „Bibi” și Ido, fiii renumitului savant Ben-Zion Netanyahu, erau cu toții actuali sau foști membri ai Sayeret Matkal. Yoni, născut la New York, un locotenent-colonel frumos, cu părul răvășit, îmbina abilitățile militare cu o dragoste profundă pentru literatură, în special poezie. După Războiul de 6 Zile, Yoni petrecuse un an la Harvard și șase luni la Universitatea Ebraică înainte de revenirea sa în serviciul militar. În seara aceea, Peres și Adam sperau să îl găsească la baza *sayeret*-ului; acesta însă era plecat, conducea o operațiune în Sinai, așa că simularea fu condusă de locțiitorul său, Muki Betzer, unul dintre cei mai buni luptători ai unității.

Nu au stat mult pentru că, imediat după ce au ajuns, Peres a fost anunțat că avionul deturnat se aprovizionase cu combustibil în Benghazi, Libia, și acum își continua drumul spre centrul Africii: spre aeroportul din Entebbe, în afara Kampalei, capitala Ugandei. Din primele vești din Entebbe, aflară că generalul Idi Amin, dictatorul Ugandei, îi primise călduros pe teroriști și îi declarase „oaspeți bine-veniți”. Era clar că aterizarea din Entebbe fusese aranjată împreună cu Amin.

Amin era un conducător crud și înfricoșător, care își stăpânea poporul cu mână de fier. Era un bărbat masiv, cu uniforma acoperită de o sumedenie de medalii, fiind numit de revista *Time* „sălbaticul Africii”. Soldat de rând odinioară, urcase în ierarhia militară până la gradul de șef de stat-major, pentru ca apoi

să ajungă la putere printr-o lovitură de stat sângeroasă și să se autoproclame „Excelența sa președinte pe viață, mareșal hagiu dr. Idi Amin, stăpânul tuturor fiarelor de pe pământ și al tuturor peștilor din mări, cuceritorul Imperiului Britanic din întreaga Africă și, în special, din Uganda“. Până nu demult, Amin fusese aliatul Israelului și fusese instruit ca parașutist la academia de parașutism a FAI, în calitate de invitat al fostului ministru al apărării Moshe Dayan. Peres îl cunoscuse la o cină acasă la Dayan și își amintea că i se păruse a fi pe cât de atrăgător, pe atât de înspăimântător, „ca un peisaj din junglă, ca un secret indescifrabil al naturii“.

Ulterior, Amin a întrerupt relațiile diplomatice cu Israelul, atunci când prim-ministrul Golda Meir a refuzat să îi vândă avioane cu reacție Phantom. Mai mult decât atât, i-a expulzat pe toți israelienii din țară și s-a împrietenit cu cei mai mari dușmani ai Israelului – națiuni arabe ostile și organizații teroriste. În timpul Războiului de Yom Kippur din 1973, a susținut chiar că ar fi trimis o unitate militară ugandeză ca să lupte împotriva FAI. Iar acest despot lipsit de scrupule ținea acum în mână destinul a 250 de ostatici pe aeroportul din Entebbe, la o distanță de peste 4 000 de kilometri de Israel.

Când s-a răspândit în Israel vestea despre cele întâmplare, s-a stârnit o adevărată furtună. Israelienii fură copleșiți de sentimente de furie și de neputință. În mass-media se dezlanțuie dezbateri aprinse privind modul în care ar trebui să reacționeze Israelul. Multe dintre familiile ostaticilor au făcut front comun pentru a exercita presiune asupra guvernului. Cu toții aveau o singură doleanță: eliberarea celor dragi.

În zilele următoare, situația deveni clară. La Entebbe, avionul fusese așteptat și de alți teroriști. Amin își trimisese avionul personal în Somalia ca să îi aducă pe Wadie Haddad și pe câțiva dintre acoliții săi. Ostaticii erau ținuti la un vechi terminal al aeroportului, fiind păziți de teroriști și de soldați ugandezi. Apoi, teroriștii i-au despărțit pe călătorii evrei de ceilalți, aducând aminte într-un mod atroce de „selecția“ din timpul Holocaustului făcută de naziști, în al Doilea Război Mondial. Dintre teroriștii

germani, Brigitte Kuhlman se remarcă. Îi agresa verbal pe pasagerii evrei, exprimarea acestuia fiind plină de remarci antisemite abjecte.

La sosirea sa, Wadie Haddad îi dădu lui Amin o listă cu teroriștii închiși în Israel și în alte țări, a căror eliberare o solicita în schimbul ostaticilor. Lista era însoțită de un ultimatum: dacă Israelul nu avea să fie de acord cu solicitarea până la termenul stabilit de Haddad, atunci oamenii acestuia urmau să înceapă execuția ostaticilor. Idi Amin trimise lista în Israel.

Premierul Rabin numi o comisie ministerială care să gestioneze situația de criză. La ședința comisiei din data de 29 iunie, Rabin îl întrebă pe șeful statului-major, generalul Mordechai („Motta”) Gur, dacă ia în considerare vreo „alternativă militară”.

În vârstă de 46 de ani, frumosul și jovialul Gur avea o faimă legendară. După ce luptase în Războiul de Independență, se înrolase în trupele de parașutiști și participase la multe lupte alături de Ariel Sharon. Fusese rănit într-o luptă împotriva trupelor egiptene în anul 1955. În 1967, condusese Brigada 55 Parașutiști la cucerirea Ierusalimului de Est, fiind primul soldat israelian care ajunsese la Muntele Templului.

– Am cucerit Muntele Templului! strigase prin stația radio în timp ce blindatul său înarmat pătrundea în locul cel mai sfânt al poporului evreu.

După Războiul de Yom Kippur, Gur fusese numit al zecelea șef de stat-major al Israelului; Rabin îi purta un respect deosebit, însă credea că Gur nu are nici o soluție pentru problema din Entebbe.

– Da, există o variantă militară, răspunse Gur spre surpriza tuturor.

Propuse parașutarea unei unități FAI undeva în apropierea aeroportului din Entebbe, probabil deasupra lacului Victoria. Soldații săi aveau să îi atace pe teroriști și să îi protejeze pe ostatici până urma să devină posibilă aducerea acasă a tuturor. Însă comisia respinse planul. În primul rând, era clar că după aterizarea parașutiștilor le-ar fi fost foarte greu să ajungă la aeroport. În al doilea rând, planul nu cuprindea nici o soluție cu privire la

modul în care ar fi fost aduși ostatici înapoi în Israel. Ulterior, Rabin avea să numească acest plan un „Golf al Porcilor“, după invazia de mântuială a SUA asupra Cubei din 1961.

Încă de la începutul discuției, Rabin și Peres se certară dur. Rabin considera că nu are de ales, că trebuie să negocieze cu teroriștii și să convină cu aceștia eliberarea teroriștilor palestinieni. Însă Peres era hotărât să nu îi elibereze pe teroriști, din cauza efectului negativ pe care un asemenea aranjament l-ar fi avut atât asupra imaginii internaționale a Israelului, cât și asupra luptei antiteroriste aflate în plină desfășurare. În plus, neînțelegerile dintre cei doi erau amplificate de relațiile personale tensionate care continuau să imprime o atmosferă neplăcută ședințelor de guvern.

După întâlnire, Peres își părăsi biroul de la etajul doi al Ministerului Apărării și intră pe o ușă din apropiere, din partea de vest a clădirii, unde se aflau birourile statului-major al FAI. Peres îi convocă de urgență pe șeful statului-major și pe câțiva generali ai acestuia.

– Vreau să știu ce planuri aveți, spuse grupului de generali îmbrăcați în uniforme de vară de culoare oliv.

– Nu avem nici un plan, răspunse Kuti Adam.

– Atunci vreau să știu ce planuri nu aveți, zise Peres.

În curând se dovedî că, deși nu fuseseră întocmite planuri oficiale, unii aveau, totuși, idei. Kuti Adam veni cu propunerea unei operațiuni comune cu armata franceză – la urma urmei, argumentă acesta, Air France era o companie franceză, deci trebuia să se implice și guvernul francez. Benny Peled, în vârstă de 48 de ani, comandantul Forțelor Aeriene, avu o propunere „nebunească“, dar originală. Fondator al Forțelor Aeriene, acest tip îndesat, curajos și imperturbabil era un pilot de avioane de luptă înzestrat cu o imaginație bogată. Acesta propuse să se trimită un mare număr de trupe de elită în Uganda, care să cucerească țara, să îi elibereze pe ostatici și să îi aducă înapoi acasă. Sugeră să fie trimis în acest scop detașamentul de 14 aeronave mari Hercule („Rhino“). Acestea puteau să zboare din Israel la Entebbe și înapoi.

Peres achiziționase avioanele Rhino în timpul unei vizite în Georgia, SUA, în urmă cu câțiva ani; cu acea ocazie, îi prezentase guvernatorului Jimmy Carter cartea sa, *Praștia lui David*. Carter îi spusese lui Peres:

– Pe vremuri, David n-avea nevoie decât de o praștie, astăzi însă are nevoie de mai mult decât de o praștie, are nevoie de Hercule! Și curând îl convinsese pe Peres să cumpere câteva avioane Rhino fabricate în Georgia.

Peres era fascinat de Peled. La început, planul acestuia li se păru, lui și celorlalți, o nebunie, însă, după ce analiză toate celelalte variante, îl consideră „destul de realist”. Dar colegii lui Peres nu îi împărtășeau părerea. În special Motta Gur era împotrivă; acesta susținu că planul „este nerealist, o simplă fantezie” bună de aruncat la gunoi.

Cu toate acestea, Peres ignoră criticile și continuă discuția cu un număr mic de ofițeri superiori. Printre aceștia se numărau șeful statului-major, generalii Kuti Adam, Benny Peled și locțiitorul acestuia Rafi Harlev, Dan Shomron (comandantul trupelor de infanterie și aeroportate), Shlomo Gazit (comandantul Serviciilor Secrete de Informații Militare), Yanosh Ben-Gal (comandantul adjunct al operațiunilor din cadrul FAI) și câțiva colonei, printre care Ehud Barak, ofițer remarcabil, fost șef al Sayeret Matkal (și viitor prim-ministru al Israelului). Discuțiile dintre aceștia avură loc într-un cadru cât se poate de confidențial.

Chiar în dimineața în care au început discuțiile, Peres primi lista teroriștilor încarcerați a căror eliberare era cerută de către cei care deturnaseră avionul; situația era cât se poate de complicată. Patruzeci dintre prizonieri erau deținuți în Israel, printre aceștia numărându-se și renumitul Kozo Okamoto, terorist japonez a cărui grupare masacrăse 24 de oameni și rănisese alți 78 în aeroportul Lod, în mai 1972. Pe listă se mai aflau șase teroriști închiși în Kenya, dar autoritățile kenyene negau că aceștia s-ar fi aflat în detenția lor. Alți cinci, printre care și liderii grupării violente Baader-Meinhoff, erau în Germania, altul – în Franța și altul – în Elveția. La o privire rapidă, Peres își dădu seama că era vorba despre o solicitare imposibilă. Cum ar fi fost posibil

LIBDIS
să organizeze eliberarea teroriștilor deținuți în atâtea țări, potrivit atâtor legi diferite și care erau acuzați de infracțiuni atât de diferite? Și dacă unele dintre statele respective sau chiar toate ar fi refuzat?

Însă Rabin continua să insiste ca Israelul să negocieze neîntârziat, de teamă că, la expirarea ultimatumului, teroriștii aveau să înceapă să ucidă oameni nevinovați. Dar Peres își menținea poziția – susținea că Israelul putea să prelungească ultimatumul, care fusese stabilit pentru ziua de joi, 1 iulie, la ora 11.00 dimineața. Totodată era de acord cu decizia privind negocierea, dar sublinia că va proceda astfel numai ca „manevră tactică” pentru a câștiga timp.

Miercuri, 30 iunie, Peres decise să analizeze situația și din altă perspectivă. Convocă trei ofițeri ai FAI care își efectuaseră serviciul militar în Uganda și lucraseră cu Idi Amin. Le ceru acestora să îi descrie caracterul lui Amin, comportamentul, atitudinea acestuia față de străini. Cei trei nu credeau că Amin ar fi îndrăznit să îi masacreze pe ostatici; însă erau, totodată, siguri că Amin nu s-ar fi opus teroriștilor. Peres îi ceru colonelului „Borka” Bar-Lev, care avusese relații amicale cu Idi Amin, să îl sune pe conducătorul ugandez. Deși nu reuși să dea de acesta în ciuda repetatelor sale eforturi, Bar-Lev continuă să încerce.

Între timp, Peres își convocă din nou ofițerii superiori. Se discută din nou planul lui Benny Peled, dar de data aceasta într-un scop mai precis. Obiectivul nu mai era cucerirea Ugandei, ci doar dobândirea controlului asupra aeroportului Entebbe, eliberarea ostaticilor și întoarcerea acestora acasă pe calea aerului. Peled prezentă un plan potrivit căruia 1 000 de parașutiști aveau să coboare din zece aeronave Rhino. Shomron și Ben-Gal estimară că o asemenea operațiune ar fi fost încununată de succes cu numai 200 de oameni și trei avioane Rhino.

Dan Shomron, născut într-un chibut, parașutist și erou al Războiului de 6 Zile, se opuse ideii de a folosi parașutarea. Îi spuse lui Peled că „până să ajungă primul parașutist la sol, n-o să mai aveți pe cine salva”. Blând la vorbă, dar isteț și cu stăpânire de sine, acest viitor șef al statului-major era sigur că imediat ce teroriștii

aveau să îi vadă pe parașutiști coborând, urmau să îi omoare pe ostatici. Așa că Shomron, devenit acum coordonator principal al operațiunii, începu să redacteze un plan potrivit căruia avioanele cu soldați ar fi aterizat direct pe pistele din Entebbe. Kuti Adam sublinie necesitatea unei baze de escală undeva aproape de Uganda, pentru eventualitatea vreunei urgențe. Conveniră cu toții că aceasta avea să fie în Kenya, al cărei guvern menținea relații de prietenie cu Israelul, în timp ce pe Idi Amin îl disprețuia. Peres îi ceru șefului Mossadului, generalul Yitzhak („Haka”) Hofi, să le întrebe discret pe persoanele sale de contact din Kenya dacă autoritățile ar fi autorizat o asemenea escală la aeroportul din Nairobi. Dar Peres nu era prea sigur cu privire la acest mod de abordare, pentru că Haka i se păru rezervat și sceptic.

În plus, misiunea în curs continua să aibă un opozant important și greu de convins: șeful statului-major, Motta Gur, care era sigur că misiunea nu avea cum să reușească și insista că Israelul nu are opțiuni militare. Acesta sublinie totala lipsă de informații cu privire la ce se întâmpla la Entebbe. Numi „pură fantezie” cucerirea aeroportului și luarea cu avioanele a ostaticilor, iar grupul de lucru al lui Peres era un Consiliu al Fanteziilor.

Între timp, un aspect colateral al planului făcu progrese: Borka Bar-Lev reuși, în sfârșit, să stabilească o legătură telefonică cu Idi Amin. Însă discuția fu descurajatoare. Conducătorul Ugandei îl sfătui în mod cât se poate de direct ca Israelul să accepte pretențiile teroriștilor neîntârziat.

Aceeași părere avea și Rabin, care beneficia acum de susținerea guvernului pentru începerea neîntârziată a negocierilor. Ulterior, îi anunță pe miniștrii săi că liderul opoziției, Menachem Begin, este de acord cu decizia de negociere. Rabin îl critică pe Peres pentru că folosea „accente demagogice... și pentru că își încărca frazele atât de mult încât sunau total ridicol”. Și, într-adevăr, Rabin considera acțiunile lui Peres din timpul crizei drept pură demagogie. Credea că Peres nu știa ce vorbește. Majoritatea miniștrilor considerau că Israelul nu avea nici o opțiune militară. Rabin continua să ceară cu nervozitate să fie anunțată de îndată Franța cu privire la acceptarea de către Israel a condițiilor puse

de teroriști, astfel încât Ministerul francez de Externe să poată să contacteze imediat aeroportul Entebbe.

În mijlocul tuturor acestor discuții politice aprinse, pe 1 iulie, sosiră vești bune: teroriștii amânaseră singuri data îndeplinirii solicitărilor până duminică, 4 iulie. Amânarea se datora plecării lui Idi Amin la o Conferință a Națiunilor Africane din Mauritius. Urma să se întoarcă două zile mai târziu. Teroriștii doreau să fie prezent și Amin la negocieri. Astfel, Peres și Consiliul Fanteziilor mai câștigă timp.

Kuti Adam și Dan Shomron avură astfel ocazia să își prezinte planul: misiunea urma să se desfășoare noaptea, la adăpostul întunericului. Avioanele Rhino aveau să aterizeze la Entebbe, iar FAI ar fi pus stăpânire pe aeroport, i-ar fi ucis pe teroriști și i-ar fi salvat pe ostatici.

Întreaga operațiune, sublinie Dan Shomron, n-ar fi durat mai mult de o oră, folosindu-se la maximum elementul-surpriză și viteza. Primul care avea să aterizeze ar fi fost un Rhino, care nu ar fi cerut permisiunea de aterizare. Ar fi sosit la 11.00 seara, imediat după un avion britanic de pasageri, programat să aterizeze la aceeași oră. Dacă Rhino ateriza la umbra avionului britanic, atunci radarul aeroportului nu l-ar fi detectat. Din Rhino aveau să coboare două mașini înarmate, pline cu trupe de comando care aveau să gonească spre vechiul terminal, unde erau ținuți prizonierii. După cinci sau zece minute, urma să mai aterizeze un Rhino care avea să aducă încă două mașini cu soldați care ar fi ocupat noul terminal, pista principală și rezervoarele de combustibil. După ce oamenii din primele două avioane își vor fi îndeplinit misiunea, aveau să aterizeze încă două avioane Rhino, să îi îmbarce pe ostatici și să se întoarcă acasă.

Atunci Peres îi ceru părerea șefului Mossadului, însă Hofi tot insista asupra riscurilor – și dacă soldații ugandezi aveau să folosească un lansator de grenade RPG sau o mitralieră ca să tragă în rezervorul de combustibil al avionului Rhino provocând astfel o explozie. Într-un astfel de caz, ar fi trebuit să abandoneze unul sau mai multe avioane, stricându-se astfel legătura fragilă dintre elementele planului. Mai era, de asemenea, costul